

„Ktorý pohrebný ústav to bol?“

„Memento. Najali nového šoféra. Mal doraziť pred ôsmou. V nedeľu ráno predsa nebýva hustá premávka. Chceš, aby som im zavolať?“

„Spravím to ja.“ Wisting poznal ústav Memento. Keď Ingrid umrela, práve ich poveril zariadením jej pohrebu. „Niečo nové z miesta činu?“

„Vlastne ani nie. Na chodbe nám chlapík nechal dobré od-tlačky topánok v krvi, podarilo sa mi výborne nasvietiť dre-venú podlahu. Skontroloval som to s topánkami suseda. Nie sú jeho. Nezašiel tak hlboko dovnútra. Musia byť páchatelove. Podrážka je výborne viditeľná, pravdepodobne vystopujeme aj typ topánky. Zaradím ich k ostatným snímkam a hláseniu.“

Wisting ho však počúval už len na pol ucha. Hľadal telefónne číslo pohrebného ústavu v sprievodnej správe pre súdneho lekára. Rozlúčil sa s Mortensenom a vytočil pohotovostné číslo ústavu, ktoré bolo uvedené v Zlatých stránkach.

Pohrebný agent sa predstavil menom firmy. Wisting roz-poznal podľa pokojného hlbokého hlasu Ingvara Arnesena. Zosobňoval tretiu generáciu vlastníkov ústavu.

„Váš voz nedorazil do inštitútu súdneho lekárstva,“ vysvetlil mu, keď sa predstavil. Musel to zopakovať, aby Arnesen po-chopil, čo mu chce povedať.

„Nerozumiem,“ vyhlásil muž na druhom konci linky. Hlas už nemal natoľko pokojný. „Ottar vyrazil tesne pred šiestou. Mal tam už dávno byť. Skontrolovali ste, či sa nestala nejaká dopravná nehoda?“

„Nie,“ priznal Wisting. „Mohli by ste mu, prosím, zavolať?“

„Iste, počkajte. Vytočím ho z druhého telefónu.“

Wisting počul, ako stláča tlačidlá a potom hlas z automa-tickej odkazovej schránky.

„Nič,“ oznámil mu Arnesen. „Možno sa naozaj zaplietol do nejakej dopravnej nehody?“

„Zistím to. Ako sa volá Ottar celým menom?“

„Ottar Mold. Nepracuje u nás dlho a aby som bol celkom

úprimný, nie som si istý, či si ho tu necháme aj po vyršani skúšobnej doby.“

„Prečo nie?“

„Pre veľa vecí. Práve sa rozviedol a často neprišiel do práce. To by som chápал, ale viete, nie vždy nám oznámil, že nepríde, a také správanie je v našej branži neprijateľné. Ľudia sa na nás potrebujú spoľahnúť.“

„Myslíte si, že to mohol spraviť aj teraz? Mohol zísť za bývalou manželkou, namiesto toho, aby šiel priamo do Osla?“

„Nepredpokladám to, ale môžem jej zavolať a zistiť, či o ňom niečo nevie.“

„Dobre. Máte poznávaciu značku auta?“

Wisting počkal, kým Ingvar Arnesen nalistuje v papieroch príslušný dokument. Prečítal mu registračné číslo.

„Je to čierny voyager,“ dodal. „S krížom na streche a menom firmy na boku. Nemalo by byť ťažké rozpoznať ho.“

Wisting zavolał Torunn Borgovej na internú linku. Objasnil jej situáciu a požiadal ju, aby preverila, či sa pohrebný voz nezaplietol do nejakej dopravnej nehody. Potom pozrel na hodiny. Do tlačovej konferencie zostávalo dvadsať minút. Pohľadom skĺzol k oknu. Hmla sa zodvihla. Sivé nebo pokrývali oblaky, ktoré neustále, avšak takmer nebadane menili formu, rozplývali sa a opäť sa do seba vpíjali.

Telefón znovu zazvonil. Volal mu Arnesen. Muž z pohrebného ústavu už tentoraz nemal hlas pokojný ani zamak.

„Hovoril som s jeho bývalou manželkou. Nič o ňom nevie. Pokúšal som sa mu niekoľkokrát zavolať, bezvýsledne.“

„Chápem,“ odvetil Wisting. Nevedel, čo by mu povedal.

Ukončil hovor, keď sa vo dverách zjavila Torunn Borgová.

„Cesta na súdne lekárstvo vedie cez tri policajné okrsky,“ oznámila mu. „Søndre Buskerud, Asker a Bærum a Oslo. Ani jeden z nich nehási dopravnú nehodu, pri ktorej by bol niekto zranený či iné nešťastie.“

Wisting si prešiel rukou po vlasoch. Kdesi hlboko vo vnútri ho začal nahlodávať neprijemný pocit.

„Čo budeme robiť?“ spýtala sa Torunn Borgová. „Vyhlásime po aute pátranie?“

Do tlačovej konferencie ostávala len štvrtá hodina. Upriamovala sa na nich mediálna pozornosť. Nemal však chuť posadiť sa pred objektívy a rozprávať novinárom o tom, že im zmizla mŕtvola.

„Vyšli hliadku na aute, aby sa previezli tou istou trasou,“ požiadal ju a vstal. „Možno stojí pohrebný voz niekde pri krajnici s defektom a tomu idiotovi za volantom sa vybil mobil.“

Torunn Borgová prikývla a zmizla. Wisting sňal z operadla stoličky sako a šiel sa s Christine Thiisovou pripraviť na tlačovku. V budove už bolo niekoľko novinárov a pustili ich do zasadačky na treťom poschodí. Zo dvaja sa ho pokúšali čosi opýtať, ale Wisting len okolo nich rýchlo prešiel.

Písací stôl Christiny Thiisovej bol prázdny až na hlásenie, ktoré jej Wisting poslal mailom a guľôčkové pero, ktorým si k nemu pripísala poznámky. Správa zhrňala tie časti prípadu, o ktorých sa Wisting domnieval, že by o nich mala verejnosť vedieť. Obsahovala niekoľko všeobecných zvrátov, ale i dostatok detailov na to, aby novinárov uspokojili.

Wisting si sadol na voľnú stoličku pre návštevy vedľa okresného policajného riaditeľa.

„Asi máme problém,“ povedal a vysvetlil im, že pohrebný voz smerujúci na oddelenie súdneho lekárstva sa stratil.

„Čo budeme robiť?“ spýtala sa Christine Thiisová.

„Navrhujem, aby sme to nechali zatiaľ tak. Budeme sa tým zaoberať po tlačovke,“ prehovoril okresný policajný riaditeľ. „Prejdeme si vyhlásenie?“

Wisting pritakal a Christine Thiisová ho nahlas prečítala. Prebrali jednotlivé body a dohodli sa, čo povedať.

„Zohnali sme už Thomasa Rønningena?“ spýtala sa Christine Thiisová.

„Nie. Býva v Bærume. Poslal som hliadku, aby zašla k nemu domov, ešte sa však neohlásili.“

„Myslíš si, že to tamtí vedia?“ Christine kývla hlavou k mie-

stu, kde sa mala konať tlačová konferencia. „Vedia, že miesto činu je jeho chata?“

„Neviem,“ odvetil Wisting. „Ak aj áno, ani jeden sa na to nespýta. To je nadpis, ktorý si budú chcieť nechať pre seba, nebudú ho vytrubovať pred všetkými novinármi. Je iba otázka času, kedy to bude vonku, nemôžeme však o tom informovať.“

Rozdelili si roly a úlohy. Konferenciu mala viesť mladá právnička. Wisting na nej videl, že si na túto situáciu ešte nezvykla.

„Dopadne to dobre,“ povedal a vstal. „Ak sa vyskytne čosi, na čo by si podľa teba nemala odpovedať, môžeš posunúť otázku mne.“

Vyslala k nemu rýchly priateľský pohľad a prešla k zrkadlu pri dverách. Uhladila si niekoľko prameňov, zväžnela a kývla obom mužom na znamenie, že je pripravená. Wisting fľochol na vlastný obraz v zrkadle. Jednu stranu tváre mal opuchnutú a pokožku okolo náplaste na brade obklopoval modrastý tieň, pretože sa neoholil. Nočné stretnutie na ňom zanechalo viditeľné stopy a cítil, že ho rany začínajú aj bolieť.

Keď vychádzali z kancelárie, zazvonil mu mobil. Na displeji zasvietilo dcérino číslo. Zvolil *Odmietnuť hovor* a premýšľal, či bude na tlačovke. Písala o podobných prípadoch už predtým a on sa cítil vždy nepríjemne, pretože sa ocitol v dvojakej roli.

Musel však uznať, že dcéra bola dobrou novinárkou. Poznala jednotlivé fázy policajnej práce a mala schopnosť vyčítať z prípadov vývoj vyšetrovania. A to sa netýkalo len jeho prípadov. Už sa pár ráz stalo, že v článku spomenula informácie, ktoré viedli k pokroku vo vyšetrovaní. Wisting bol na ňu hrdý.

Keď už bol jednou nohou v zasadačke, opäť mu zazvonil telefón. Wisting si spomenul, aká tlačénica vládla na tlačovke minulé leto, keď vyplavilo na pobrežie policajného okrsku štyri odseknuté ľavé nohy. Teraz nebola miestnosť ani poloplná. Nevšimol si, že by Line sedela v prvých radoch. Našťastie. Sedeli v nich len dva kamerové tímy a jeden redaktor z novin z hlavného mesta. Médiá, ktoré sa venovali dianiú v celej

krajine, pravdepodobne chceli prevziať tlačové vyhlásenie z agentúr.

Obrátili sa k nim novinári. Niekoľko fotografov spravilo zábery prichádzajúcich.

Wisting zodvihol telefón. Ak by to bola opäť Line, znamenalo by to, že ide o niečo dôležité. Bolo to však iné číslo. Zodvihol a oznámil volajúcemu, že mu zavolá neskôr.

„Tu Hoff-Hansen zo súdneho lekárstva,“ ozval sa muž na druhom konci linky.

Wisting kývol Christine Thiisovej, že musí tento hovor vybaviť.

„Bol tu,“ pokračoval patológ. „Odišiel však bez toho, aby telo vyložil.“

„Ako to myslíte?“

„Jedna zo žien, čo pracuje v laboratóriu, si ten pohrebný voz všimla. Povedala, že bol z larvického pohrebného ústavu a vraj si domyslela, že ide o prípad, o ktorom sa vravelo v správach.“

„A potom?“

„Ufujazdil, keď vyšla von, a to veľmi rýchlo.“

„Je si istá, že to bol larvický voz?“

„Áno. Navyše, dnes nám nemali doviezť nikoho iného, len vašu obeť. Bol tu, otočil sa a zmizol.“

„A telo nie je u vás? Nie je možné, že ste ho prijali a odložili inam?“

„Určite nie.“

Wisting si zahryzol do pery. Nebol si istý, čo by to mohlo znamenať. Lekár mu práve potvrdil, že prišli o dôležitú stopu. Nevedeli, kde je telo.

„Čo máme robiť?“ spýtal sa ho patológ.

„Neviem,“ odvetil Wisting. „Zavolám vám.“

Ukončil hovor a kým vstúpil po druhý raz do miestnosti, vypol na telefóne zvonenie. Sadol si vedľa Christine Thiisovej a prešiel si rukou po brade. Bolela ho čoraz viac.

Okresný policajný riaditeľ ich privítal a predstavil seba i ostatných. Potvrdil, že polícia vyšetruje vraždu neznámym

páchatelom a odovzdal slovo Christine Thiisovej. Právnička postupovala v správe, ktorú spoločne vypracovali, od jedného bodu k druhému. Len z času na čas pozrela do svojich poznámok. Pôsobila sebaisto.

Keď dovravela, novinári sa jej začali pýtať na detaily, ktoré by vniesli trochu farieb do strohého zhrnutia prípadu.

Novinárka z miestnych novín, čo sedela v prednom rade sa spýtala: „Aké stopy máte zatiaľ?“

Christine Thiisová na okamih zaváhala.

„Zabezpečili sme viaceré zaujímavé stopy,“ odvetila. „Ale ešte stále sme neskončili s vyšetrovaním miesta činu.“

„Čo také zaujímavé ste našli?“ pokúšala sa to rozvinúť novinárka.

Wisting zakašľal. Policajná právnička otvorila dvere. Vopred sa dohodli, že nebudú zachádzať do podrobností, pokiaľ išlo o zaistené stopy. Tieto detaily nemuseli ľudia vedieť. Mohlo by uškodiť vyšetrovaniu, ak by im prezradili priveľa. Súčasne chápal, že chce dať médiám a čitateľom najavo, že ich práca má už výsledky a sú na ceste k riešeniu.

„Okrem iného ide o odtlačky topánok,“ odvetila Christine Thiisová.

Wisting olutoval, že ju nepoučil dôslednejšie. Bola neskúsená a netušila, ako veľmi ju môžu novinári chytiť za slovo.

„Máte teda vrahove odtlačky topánok?“

Teraz očividne pochopila dosah toho, čo povedala. Uvedomila si, že možno aj páchatel sleduje, čo sa objaví v médiách.

„Wisting?“ pozrela sa naňho a posunula mu otázku.

„To sa teraz ešte, prirodzene, nedá povedať.“

Odmlčal sa a odkašľal si na znak toho, že viac nemá, čo by dodal.

„Ocitli sme sa však v zvláštnej situácii,“ pokračoval a vedel, že to obráti pozornosť novinárov iným smerom. „Telo nedorazilo do Inštitútu súdneho lekárstva. Očakávali sme, že pohrebný voz bude okolo ôsmej na mieste, avšak istý svedok nám potvrdil, že opustil nemocnicu veľkou rýchlosťou – pričom

šofér sa neskontaktoval so žiadnym zamestnancom oddelenia patológie. Nepošťastilo sa nám zatiaľ spojiť sa so šoférom a sme teda nútení zahájiť pátranie po vozidle.“

Wisting prečítal poznávaciu značku auta a opísal ho. Počul, akú reakciu vyvolalo to, čo povedal. Oslepili ho blesky a nad hlavami zakmitalo niekoľko rúk. Wisting sklopil zrak. Vedel to. Odteraz nebudú mať ani chvíľku pokoja.

11

Wisting sa po tlačovke poponáhlal zo zasadačky. Vedel, že novinári to tak nevnímajú, jemu to však celé pripomínalo amatérske divadelné predstavenie.

Novinári sa zhrčili okolo právničky, aby nahrali svoje individuálne rozhovory. Nevedela nič viac o zmiznutom pohrebnom voze, len tolko, čo im povedal Wisting, nuž nemohla prezradiť nič, čo by nemala.

Zavrel za sebou dvere kancelárie a zastal pri písacom stole. Vytočil číslo Arnesenovho pohrebného ústavu. Informoval ho o pátraní a poradil mu, aby sa pripravil na novinárov, ktorí sa mu možno ozvú. Potom zvolal vyšetrovateľov na poradu.

Wisting zaujal miesto konča dlhého stola v zasadačke a obooma dľaňami sa oň oprel.

„V prípade sa vyskytol nečakaný zvrät,“ povedal. „Na tlačovke sme vyhlásili pátranie po pohrebnom voze, ktorý mal previezť telo do Inštitútu súdneho lekárstva.“

Všetky oči ho sledovali. Vyčítal z ich pohľadov prekvapenie a zmätok. Wisting pokračoval nerušene ďalej a oboznámil ich s tými niekoľkými detailmi, ktoré mali. Skončil tým, že vyslovil, čo mu celý čas mávalo v hlave: „Môžeme čeliť únosu a znamenalo by to, že páchatel posunul vyšetrovanie o niekoľko krokov dozadu.“

V miestnosti sa rozhostilo ticho. Uvedomoval si, že vývoj v nich vzbudil rovnaký nepokoj ako v ňom. Vo väčšine prípadov sa páchatelia neohlasovali ďalším trestným činom. Zväčša